

Сорока

Забіла Віктор Миколайович

Сорока в дворі скрекоче,
Гостей возвіщає;
Ждала дівка козаченька,
Котрого кохає.
Ждала, ждала, виглядала,
Миленький не їде, —
Мабуть, тоді він вже буде,
Як місяць ізійде.
Зійшов місяць, вже й високо,
Зіроньки блищали, —
Виглядали карі очі
Да й плакати стали.
Гірше горя, гірше нудьги
Того дожидаться,
Хто на цілий вік поклявся,
Щоб із ним кохаться.
Місяць ясний закотився,
І зірок немає;
Не спить дівка, плаче, бідна,
За милим скучає.
Встала мати: "Вставай, доню!
Зовсім вже світає".
А та, бідна, ще й не спала —
Слізки утирає.
"Мамо, мамо, я не спала". —
"Що ж, доню, робила?" —
"Всю ніченьку проплакала,
За милим тужила". —
"Доню, доню, слухай мене,
В тугу не вдавайся;
Коли він тобі не вірний,
То й не сподівайся.
Без сороки, що скрекоче,
Вірно як кохає,
Прибійжить до тебе, доню,
Бо він теж скучає". —
"Голубонько, моя мати,
Серця не прив'яжеш!
Так і б'ється, так і рветься, —
Що робить, не знаєш".

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zabila_viktor_mykolaiovych/soroka